

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 128.012 van 10 februari 2004
in de zaak A. 147.115/XII-4038.**

In zake : 1. de NV LABORATORIA E. VAN VOOREN,
 2. de NV MEBUMAR BELGIE,
 samen een tijdelijke handelsvennootschap vormend,
 die woonplaats kiezen bij
 advocaat C. De Wolf,
 kantoor houdende te Maarkedal,
 Etikhovestraat 6

tegen :

de OPENBARE AFVALMAATSCHAPPIJ VOOR HET
VLAAMSE GEWEST (OVAM),
die woonplaats kiest bij
advocaten P. Luypaers en H.-K. Carême,
kantoor houdende te Heverlee,
Ijzerenmolenstraat 105.

tussenkomen partij :

de NV ECOREM,
die woonplaats kiest bij
advocaten P. Malliën en O. Onghena,
kantoor houdende te Antwerpen,
Meir 24.

DE VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de NV Laboratoria E. Van Vooren en de NV Mebumar België, samen een tijdelijke handelsvennootschap vormend, op 30 januari 2004 hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van “de beslissing van 6 november 2003, aan de tijdelijke handelsvennootschap Laboratoria E. Van Vooren nv-Mebumar België nv meegedeeld bij schrijven d.d. 21 januari 2004, om de opdracht voor de begeleiding van de bodemsaneringswerken in de Kouterwijk te Sint-Amands - algemene offerteaanvraag voor aanneming van diensten, bestek nr. S1030503 - toe te wijzen aan Ecorem nv”;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 2 februari 2004 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 februari 2004, om 10.30 uur;

Gezien het ter terechtzitting neergelegd verzoekschrift waarbij de NV Ecorem vraagt in de vordering tot schorsing te mogen tussenkomen; dat zij voordeel blijkt te halen uit de bestreden beslissing en erbij belang heeft dat de vordering wordt afgewezen; dat haar verzoek dienvolgens moet worden ingewilligd;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter D. Verbiest;

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. De Wolf, die verschijnt voor de verzoekende partijen, van advocaten P. Luypaers en H.-K. Carême, die verschijnen voor de verwerende partij, en van advocaat O. Onghena, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het andersluidend advies van auditeur L. Vermeire;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de eerste en de derde in het voornoemde artikel 17 vermelde voorwaarden betreft, dat de verzoekende partijen zich inzake het nadeel in wezen beroepen op de mogelijkheid om zelf de opdracht te kunnen uitvoeren, die zij door de gevraagde schorsing willen vrijwaren; dat zij immers betogen dat zij door de bestreden beslissing “zich op definitieve wijze de mogelijkheid ontzegd [zien] om de opdracht inzake begeleiding van de bodemsaneringswerken in de Kouterwijk te Sint-Amands te bekommen”; dat zij er in dat verband op wijzen dat, indien de toewijzingsbeslissing betekend is en de aannemingsovereenkomst is ontstaan, het zich laat aanzien dat een gewone vordering

tot schorsing zou worden afgewezen, gelet op het arrest Feyfer-Formanova van de Raad van State, nr. 87.983, op 15 juni 2000 gewezen door de algemene vergadering van de afdeling Administratie; dat zij hun keuze voor de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorts motiveren door te verwijzen naar het schrijven van 21 januari 2004 van de verwerende partij waarin deze aan de verzoekende partijen kennis geeft van het gunningsverslag, en waarin een termijn van tien dagen wordt gegeven om eventueel beroep aan te tekenen bij een rechtscollege “wat uitsluitend mag gebeuren in het kader van een procedure in kort geding, of, vóór de Raad van State, van een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid” onder verwijzing naar de omzendbrief van 10 december 2003, uitgaande van de Federale overheidsdienst kanselarij van de eerste minister, betreffende overheidsopdrachten onderworpen aan de Europese bekendmaking;

Overwegende dat de voormelde omzendbrief, die enkel gewag maakt van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, niet vermag de Raad van State vrij te stellen van de beoordeling van de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid, die hem bij het voormelde artikel 17 wettelijk is opgedragen; dat, zoals de Raad van State reeds op uitvoerig geargumenteerde wijze heeft gewezen in zijn arrest NV Laboratoria E. Van Vooren, nr. 127.069 van 13 januari 2004, ook in het domein van de overheidsopdrachten en zelfs ingeval door de opdrachtgevende overheid in een wachtperiode is voorzien, de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid uitzonderlijk dient te blijven en slechts mag worden aangewend in de enkele gevallen dat een gewone vordering tot schorsing te laat zou komen om het nadeel te weren, en voorts de verzoekende partij zelf met bekwame spoed haar vordering heeft ingeleid; dat te dezen de Vlaamse minister van Leefmilieu in een brief van 16 december 2003 aan de verwerende partij laat weten “akkoord te gaan” met “de gunningsverslagen” die betrekking hebben op “Sint-Amands-Kouterwijk”; dat in die brief de bestreden toewijzingsbeslissing lijkt te zijn begrepen; dat die beslissing pas bij aangetekende brief van 21 januari 2004 aan de verzoekende partijen werd ter kennis gebracht zij het door middel van het toezenden van een gunningsverslag; dat voorts de verwerende partij daarbij een wachtperiode van tien dagen toekende aan de verzoekende partijen teneinde een rechter te adiëren; dat de verwerende partij blijkbaar tot heden de betekening heeft kunnen inhouden; dat er geen redenen worden aangedragen waarom zij ook niet zou wachten op de afloop van een gewone schorsingsprocedure bij de Raad van State, waarvan kan worden verwacht dat zij door de verzoekende partijen onmiddellijk kan en zal worden ingesteld; dat de raadslieden van de verwerende partij bovendien ter

terechtzing verklaren dat met betekening van de toewijzingsbeslissing zal worden gewacht tot na uitspraak van de Raad van State in een gewone schorsingsprocedure; dat aldus niet is aangetoond om welke reden de gewone procedure tot schorsing onherroepelijk te laat zou komen om het aangevoerde nadeel te weren; dat niet is voldaan aan de eerste van de door artikel 17 gestelde voorwaarden;

Overwegende dat het passend is de kosten van de voorliggende vordering ten laste te leggen van de verwerende partij; dat immers mag worden aanvaard dat de verzoekende partijen misleid zijn geworden door de verwijzing, in de brief van 21 januari 2004, naar de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de NV Ecorem in de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 3.

De kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op 350 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

De kosten van de tussenkomst in de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op 125 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
tien februari 2004, door :

de H.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.